

Beslutningsforslag nr. B 43. Fremsat den 14. december 1993 af Helge Adam Møller (KF), Pia Christmas-Møller (KF), Engell (KF), Fischer (KF), Grove (KF) og John Vinther (KF)

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af udlændingeloven m.v.

Folketinget opfordrer regeringen til snarest at fremsætte de lovændringer, der er nødvendige for at ændre udlændingepolitikken efter følgende retningslinjer:

- 1) Indvandreretskrav på familiesammenføring skal afskaffes.
- 2) Flygtninge skal vende tilbage til det land, de pågældende er flygtet fra, når der ikke længere er behov for beskyttelse.
- 3) Der skal gribes effektivt ind over for kriminelle asylansøgere.
- 4) Kriminelle udlændinge, som har opholdstilladelse i Danmark, skal kunne udvises hurtigere og mere konsekvent end nu.
- 5) Asylsagsbehandlingen skal ske langt hurtigere.
- 6) Folketingets Ombudsmand skal afskæres fra at behandle sager, der er afgjort af Flygtningenævnet.
- 7) Fremmedsprogede børn skal ikke undervises i deres eget sprog i folkeskolen. De skal lære dansk.
- 8) Kravene for at opnå dansk statsborgerskab skal skærpes.
- 9) Fristen for inddragelse af opholdstilladelse hæves fra tre til fem år.
- 10) De facto-flygtninges retskrav på opholdstilladelse i Danmark ophæves.

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Forslagsstillerne finder, at nedennævnte elementer skal indgå med stor vægt i dansk udlændingepolitik:

- Hovedindsatsen over for flygtningeproblemer skal ydes så nært som muligt det sted, problemerne opstår. Derved kan Danmark hjælpe langt flere mennesker i nød for de midler, der er til rådighed, end man gør i dag.
- Indvandrerstoppet fra 1973 skal være reelt. Derfor skal flygtninge ikke gøres til indvandrere, og retskravet på familiesammenføringer for indvandrere skal afskaffes.
- Der skal stilles klare krav til de udlændinge, der i en kortere eller længere årrække skal være en del af det danske samfund.
- Kriminelle asylansøgere og udlændinge med opholdstilladelse skal udvises hurtigere og i langt større omfang end i dag.
- Sagsbehandlingstiden for asylansøgere skal være langt hurtigere.
- Alle indgåede internationale konventioner og aftaler skal nøje overholdes.

Udlændingeområdet vil i de kommende år blive en af de største udfordringer for den vestlige verden. Der er således i løbet af de sidste ti år sket en eksplosion i antallet af asylansøgere i Vesteuropa.

For to år siden modtog Danmark knap 5.000 asylansøgere. I 1992 var tallet knap 14.000, og i år bliver det ca. 18.000. I begyndelsen af 1992 havde vi 28 asylcentre. I november 1993 er vi nået op på 133 centre. Altså næsten en 5-dobling på knap 2 år.

Det indvandrerstop, der med bred politisk opbakning blev vedtaget i 1973, er reelt gennemhullet. De eksisterende familiesammenføringsregler medfører nemlig, at ca. 8.000 nye udlændinge kommer til Danmark hvert år. Det skal i denne sammenhæng nævnes, at af de 5.215 opholdstilladelser, der i 1992 blev meddelt ægtefæller til herboende, blev de 2.941 givet i tilfælde, hvor den herboende, med hvem der var

søgt om familiesammenføring, var en dansk eller nordisk statsborger.

Det samlede antal udlændinge i Danmark, altså personer, der ikke er danske statsborgere, er næsten fordoblet i løbet af de sidste 10 år. Fra 102.000 i 1982 til ca. 200.000 i dag.

Umiddelbart skulle man forvente, at de fleste af disse ikkedanske statsborgere kom fra vore nabolande her i Norden eller fra de øvrige 11 EF-lande. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Faktisk bor der langt færre statsborgere i Danmark fra nordiske lande og EF end fra mere fjerne lande som f.eks. Tyrkiet, eks-Jugoslavien, Iran og Pakistan. Og udviklingen viser en kraftig forstærkning af denne tendens, først og fremmest i kraft af vores meget liberale familiesammenføringsregler.

Samtidig har vi i de vesteuropæiske lande set en tydelig tendens til, at færre og færre af de mennesker, der søger om asyl, opfylder flygtningekonventionens betingelser for at få det. Mens anerkendelsesprocenten i Danmark tidligere lå på ca. 70 til 80, er den nu faldet til omkring 30.

Det betyder, at det store flertal af alle de asylansøgere, der hvert år kommer til Danmark og tilbringer mange måneder eller år i danske asylcentre, ikke er flygtninge. De medvirker alene til at beslaglægge hundredvis af millioner kroner, som med langt større effekt kunne have været anvendt dér, hvor flytningproblemerne opstår og dér have hjulpet 5 eller 10 gange så mange mennesker.

Forslagsstillerne finder denne udvikling urovækkende og har derfor udarbejdet dette beslutningsforslag. Der er behov for en samordnet og langsigtet udlændingepolitik, som gør afgørende op med de senere års udvikling, hvor alt for mange indvandrere med for svage forudsætninger er kommet til Danmark først og fremmest på grund af retskravet ved familiesammenføringer. Dette retskrav har betydet, at for mange tilflyttede udlændinge er endt i gruppen af sociale tabere.

Der skal derfor stilles klare krav til vore tilflyttere. De skal fremover være en del af det danske samfund. Derfor skal det være et krav, at de lærer vort sprog, tilpasser sig vort arbejdsmarked og sætter sig ind i vore kulturelle og demokratiske traditioner. Ville vi ikke selv anse det for rimeligt, hvis vi skulle bo i et andet land?

Danmark skal sammen med andre lande hjælpe reelle flygtninge og mennesker, der er i akut nød på grund af krigshandlinger. Men mennesker, der kommer for at opnå bedre sociale forhold, ikke er i akut fare eller allerede har opnået beskyttelse, skal ikke hjælpes her i Danmark, men dér, hvor flygtningeproblemerne opstår eller så tæt derved som muligt.

Danmark skal aktivt arbejde for fælles EF-asylregler for at modvirke, at enkelte lande bliver flygtningemagneter, eller at asylansøgere, der er afvist i et land, søger asyl i et andet.

Det er lykkedes at integrere en del af de udlændinge, der hidtil har fået permanent opholdstilladelse i Danmark, fordi de har vist viljen til det. Men nogle har ikke viljen. Det er en uholdbar og uacceptabel situation, som forslagsstillerne ønsker vendt. Derfor skal det retskrav, indvandrere har på at få nær familie til Danmark, ophæves.

Det skal være et klart krav til indvandrere, at forudsætningen for familiesammenføring er, at man selv kan og vil forsørge familien. Lever man ikke op til det, skal den absolutte hovedregel være, at så vender de familiesammenførte tilbage til eget land.

Bemærkninger til beslutningsforslagets enkelte punkter

Ad 1. Indvandreres retskrav på familiesammenføring skal afskaffes.

Familiesammenføring skal ikke være noget, indvandrere har et retskrav på, men der skal foreligge en mulighed efter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Kun hvis familiens samlede tilknytning til Danmark er større end tilknytningen til hjemlandet, kan der blive tale om at give en tilladelse.

Hvis en families samlede tilknytning til f.eks. Pakistan, Marokko eller Tyrkiet er større end tilknytningen til Danmark, så skal familiesammenføring ske i disse lande og ikke her i landet.

Det betyder, at en dansk statsborger, som gifter sig med en udlænding, fortsat vil kunne få sin ægtefælle hertil, fordi der foreligger en tæt tilknytning til Danmark. Derimod vil afvejningen af tilknytningsforholdet føre til, at familiesammenføring med en udlænding, der bor i Danmark og altså fortsat er statsborger i sit hjemland, i de fleste situationer må ske i udlæn-

dingens hjemland og ikke i Danmark, som det er tilfældet i dag.

Ad 2. Flygtninge skal vende tilbage til det land, de pågældende er flygtet fra, når der ikke længere er behov for beskyttelse.

Flygtninge skal ikke gøres til indvandrere, men skal have sikkerhed for at opnå beskyttelse, så længe de er forfulgt. En flygtning skal derfor vende tilbage til det land, han eller hun er flygtet fra, hvis forudsætningerne for flygtningestatus ikke længere er til stede. Har man eksempelvis fået asyl i Danmark på grund af politisk forfølgelse i en diktaturstat, er det ret og rimeligt, at man vender tilbage til sit hjemland, hvis diktatoren falder og demokratiet genindføres.

Danmark skal hjælpe flygtninge, så længe de er på flugt fra noget, derefter skal de hjælpes hjem igen, når der ikke længere er noget at flygte fra.

Der bør dog være en mulighed for at blive i Danmark, hvis man har boet her i mere end syv år og er velintegreret.

Ad 3. Der skal gribes effektivt ind over for kriminelle asylansøgere.

Kriminelle asylansøgere skal retsforfølges hurtigt og konsekvent, bl.a. fordi de er medvirkende til at mindske forståelsen og accepten af de reelle asylansøgere, og fordi de groft misbruger den velvilje, de har mødt her i landet.

Deres asylsag og straffesag skal behandles så hurtigt som overhovedet muligt og forud for andre sager. Efter at have afsonet straf skal de udvises, medmindre det er i modstrid med de internationale konventioner, Danmark har tiltrådt.

Endvidere ønsker forslagsstillerne, at der skal ske en effektiv kortlægning af asylansøgere kriminalitet. Kun ved et indgående kendskab til kriminalitetens reelle omfang kan der sættes målrettet ind over for denne. Dette til gavn for det store flertal af asylansøgere, som ikke er kriminelle, og til gavn for det danske samfund.

Ad 4. Kriminelle udlændinge, som har opholdstilladelse i Danmark, skal kunne udvises på et tidligere tidspunkt.

Samfundet skal kunne beskytte sig ved at indføre en langt hurtigere adgang til at udvise kriminelle udlændinge. Det betyder en klar stramning af de gældende regler. I dag kræves det som hovedregel, at udlændingen enten har begået adskillige kriminelle handlinger, eller at der er begået en lovovertrædelse af meget grov karakter. F.eks. kan flygtninge og ud-

lændinge, der lovligt har boet i Danmark i mere end syv år, kun udvises, hvis de har begået vedholdende, grov kriminalitet eller er blevet idømt fængsel i seks år eller mere. Disse regler ønskes markant strammet.

Ad 5. Asylsagsbehandlingen skal ske hurtigere.

Den nuværende sagsbehandlingstid på over et år er uacceptabelt lang. En asylansøgers ophold her i landet koster ca. 100.000 kr. om året og beslaglægger også mange administrative ressourcer. Sagsbehandlingen skal derfor ske betydeligt hurtigere, men uden at gå på kompromis med retssikkerheden.

Også ud fra et menneskeligt synspunkt er det urimeligt, at en ansøger skal vente mange måneder eller år på at få afgjort, om vedkommende kan få ophold i Danmark.

Forslagsstillerne ønsker, at den absolutte hovedregel bliver, at sagen er afgjort, når Flygtningenævnet (og evt. Indenrigsministeriet) har truffet en afgørelse. Har ansøgeren fået afslag på opholdstilladelse, skal vedkommende rejse ud. Sker det ikke frivilligt, skal det ske ved politiets hjælp.

Det er et stort problem, at asylansøgeren eller dennes advokat ofte ikke betragter et afslag på asyl truffet af Flygtningenævnet eller Indenrigsministeriet som en endelig afgørelse, men blot som et mellemlid, der følges op af begæring om genoptagelse eller klager til ombudsmanden. Dette betyder, at asylansøgerens ophold i Danmark forlænges med mange måneder. Denne urimelige forsinkelse skal stoppes.

For at sikre en hurtig og retfærdig sagsbehandling skal reglerne for asylsagsbehandling ændres på følgende områder:

- Ansøgninger om humanitær opholdstilladelse skal indgives senest syv dage efter Flygtningenævnets afslag på asyl. Sker det ikke, kan ansøgeren ikke få opsat sin udrejsefrist.
- En anmodning om genoptagelse af en asylsag eller sag om humanitær opholdstilladelse skal ikke have opsættende virkning for ansøgerens udrejse. Er der i anmodningen helt særlige, veldokumenterede forhold, kan der undtagelsesvis dispenseres.
- Har politiet påbegyndt udsendelsen af en person, skal der ikke være mulighed for at give opsættende virkning, hvis der fremsættes en begæring om genoptagelse.
- Det skal sikres, at en asylansøgers valg af en særlig optaget advokat ikke kan forsinke en sagsbehandling adskillige måneder. Derfor skal Flygtningenævnet kunne nægte at beskikke den advokat, som en asylansøger ønsker, eller kunne gennemføre et tvunget advokatskifte.

- I sager, der behandles efter »åbenbart grundløs-proceduren«, skal der alene gennemføres én samtale med asylansøgeren. Ved denne samtale skal både Direktoratet for Udlændinge og Dansk Flygtningehjælp være til stede. I dag har disse myndigheder hver sin samtale og bruger forskellige tolke – ofte med en tidsforskydelse på flere uger. Dette giver en urimelig forsinkelse i sagsbehandlingen.
- Flere asylsager bør behandles i det såkaldte lille flygtningenævn med tre medlemmer frem for det normale med syv medlemmer. Sagsgangen i de små nævn forløber hurtigere og mere smidigt end i de store. Sager, der behandles i det lille nævn, skal typisk være sager med en relativt ensartet problematik og uden de store troværdighedsproblemer.
- Flygtningenævnet bør behandle flere sager skriftligt. Ved at overgå til skriftlig procedure vil sagsbehandlingstiden kunne reduceres væsentligt. I dag kræver en behandling på skriftligt grundlag, at alle syv nævnsmedlemmer er enige om det. Dette bør ændres, således at fem medlemmer, herunder formanden, kan beslutte at behandle sagen skriftligt.

Ad 6. Folketingets Ombudsmand skal afskæres fra at behandle sager, der er afgjort af Flygtningenævnet.

Da ombudsmandsinstitutionen blev oprettet i 1954, blev det klart tilkendegivet, at ombudsmanden ikke skulle kunne kontrollere dommere. Flygtningenævnet med en dommer som formand er oprettet for at aflaste domstolen. Det har domstolslignende karakter, og dommerne er garanter for en korrekt sagsbehandling og afgørelsernes juridiske holdbarhed. Derfor er der intet behov for ombudsmandens tilsyn. Ombudsmanden skal ikke virke som »overdommer«.

Ad 7. Fremmedsprogede børn skal ikke undervises i deres eget sprog i folkeskolen. De skal lære dansk.

Det er ikke Danmarks opgave at sørge for, at fremmedsprogede børn undervises i amerikansk, serbisk, arabisk, hindu, eller hvad der er deres hjemlands sprog. Det bør være forældrenes ansvar.

I den danske folkeskole skal de lære at tale og skrive dansk, således at de bedst muligt kan begå sig i det danske samfund.

Udlændinge skal ikke behandles anderledes, end vi selv ville finde det rimeligt at blive behandlet, hvis vi skulle bo i et andet land. En dansk familie, der tager ophold i Amerika, Mellemosten eller et tredje sted, ville aldrig kræve, at deres børn skulle modtage undervisning i dansk betalt af skatteborgerne i dette land.

For at de fremmedsprogede børn skal have det maksimale udbytte af undervisningen, bør de lære dansk, allerede inden de begynder selve skolegangen, f.eks. i børnehaveklassen eller i særlige integrationsklasser.

Der skal samtidig hermed gøres en målbevidst indsats for, at danske elever ikke udsættes for en kvalitetsforringelse i undervisningen, fordi der er et stort antal fremmedsprogede elever i de enkelte klasser.

Kvalitetsforringelse for de danske elever kan der også blive tale om i de tilfælde, hvor de fremmedsprogede børn har behov for ekstraundervisning som følge af deres udeblivelse fra undervisningen i flere uger efter familiens beslutning. Pengene til denne ekstraundervisning tages i dag fra det samlede budget til skade for resten af eleverne.

Samtidig er forslagsstillerne imod en overflytning af dansksprogede elever til andre skoler end de af forældrene valgte for at nedbringe procenten af fremmedsprogede elever i enkelte klasser eller skoler.

Ad 8. Skærpede krav til dansk statsborgerskab.

Ud over kravene om fast bopæl i Danmark i mindst syv år og om at kunne tale et forståeligt dansk bør det være et krav, at man også kan læse dansk, samt at vedkommende ikke har gæld til det offentlige.

Det forekommer forslagsstillerne urimeligt, at en person kan opnå dansk indfødsret uden at kunne læse dansk. Det er en helt afgørende forudsætning for udlændingens integration i Danmark, at de ved hjælp af avislæsning, gennem deltagelse i undervisning på dansk og ved brug af undervisningsmateriale på dansk er i stand til at tilegne sig viden om Danmark og danske samfundsforhold. Dette er naturligvis en umulighed, hvis de pågældende ikke kan læse dansk.

Endvidere skal der gå en længere periode, end der er gældende i dag, før en person har mulighed for at søge dansk statsborgerskab, hvis denne har begået kriminalitet. Grov kriminalitet skal helt udelukke opnåelse af dansk statsborgerskab.

Ad 9. Fristen for inddragelse af en opholdstilladelse hæves fra tre til fem år.

Forlænges denne frist fra tre til fem år, betyder det, at udlændingelovens udgangspunkt, nemlig at en udlænding skal rejse ud, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, også kan håndhæves i praksis. Det vil øge muligheden for at forhindre proforma-ægteskaber.

I særlige tilfælde skal man dog kunne undlade at inddrage opholdstilladelsen. F.eks. skal der være mulighed for at tage særligt hensyn til udenlandske kvinder, der ophæver samlivet med den herboende ægtefælle efter at have været udsat for vold fra denne, eller hvor et samliv ophører ved den herboendes død, hospitalsindlæggelse eller tilsvarende, og hvor dette ikke kunne forudses, da ægteskabet blev indgået.

Ad 10. De facto-flygtnings retskrav på opholdstilladelse i Danmark ophæves.

Den danske udlændingelov indeholder sammenlignet med andre landes en særregel, hvorefter udlændinge, der ikke er flygtninge ifølge FN's flygtningekonvention, har et retskrav på opholdstilladelse, hvis der er andre tungtvejende grunde til ikke at kræve, at de vender tilbage til deres hjemland. Forslagsstillerne ønsker den regel afskaffet. I stedet for skal der i hvert enkelt tilfælde anlægges en skønmæssig vurdering af, om der er tungtvejende grunde til at give opholdstilladelse.

Dette vil betyde, at færre personer rejser hertil for at søge om flygtningestatus uden at opfylde betingelserne.

Afsluttende bemærkninger

Den 2. november offentliggjorde regeringen »budgetanalyse vedrørende udgifter til asylansøgere og flygtninge fra juli 1993«, som indtil da havde været hemmeligholdt. Analysen er udarbejdet af Finansministeriet, Indenrigsministeriet og Socialministeriet.

Som bilag er optrykt 4 af afsnittene fra denne analyse.

I afsnit 2.2.4., »Udgifterne i forbindelse med den danske flygtningeindsats«, fremgår blandt andet:

- At udgifterne er mere end fordoblet i perioden fra 1990 til 1993.
- At udgifterne til at hjælpe en flygtning i nærområdet er ca. 6 gange lavere end udgiften ved at hjælpe her i Danmark.

I afsnit 2.2.5., »Hvad koster det, når en asylansøger kommer til landet«, er det analyseret, hvad det koster i alt over en periode på 11½ år, når en asylansøger kommer til Danmark.

Afsnittet viser blandt andet:

- At en enlig flygtning, som ikke kommer i arbejde, og som forbliver enlig, koster samfundet knap 1 mio. kr.
- At udgiften for en familie med 3 børn, som heller ikke kommer i arbejde, vil beløbe sig til mere end 3½ mio. kr.

I afsnit 6.7.4. »Krigsscenariet. Borgerkrigen stopper ikke«, oplyses det, at hvis borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien fortsætter frem til og med 1997 eller der opstår andre krigssituationer, der giver et tilsva-

rende flygtningepres som det, vi har i øjeblikket, vil den totale udgift på flygtningeområdet i årene 1994-1997 blive 41,6 mia. kr.

Uddrag af Budgetanalyse vedrørende udgifter til asylansøgere og flygtninge. Finansministeriet, Indenrigsministeriet og Socialministeriet. Juli 1993

2.2.4. Udgifterne i forbindelse med den danske flygtningeindsats

En opgørelse af statens og kommunernes udgifter til flygtninge er forbundet med betydelige vanskeligheder, idet en række udgifter ikke registreres særskilt for flygtninge. Dette gælder blandt andet udgifter til a-dagpenge og udgifter til sygebehandling og visse former for undervisning. Hertil kommer, at en række indirekte offentlige udgifter i forbindelse med flygtninges

ophold i Danmark ydes mere generelt, f.eks. i forbindelse med sundheds- og undervisningssektorerne.

På en række områder er det imidlertid muligt at opgøre de offentlige udgifter til særskilte flygtningeformål. På andre er det muligt at give et rimeligt skøn over, hvor stor en del af udgiften der kan henføres til flygtninge.

Tabel 2.3 er en samlet opgørelse over de danske udgifter til flytningeindsatsen.

Tabel 2.3. Udgifterne forbundet med den danske flygtningeindsats

Mio. kr., 1993-PL	1988	1989	1990	1991	1992	1993
Præasylfasen	194,7	216,5	361,2	422,5	628,2	3.078,5
Integrationsfasen	690,8	554,0	564,3	464,3	512,3	460,4
Kommunefasen	1.313,6	1.668,8	1.769,9	2.079,1	2.104,3	1.994,9
Uden for Danmark	324,3	332,9	303,3	466,6	582,3	597,0
Andet (oplysning, repatriering m.v.)	1,2	1,7	10,0	3,3	4,7	9,2
I alt	2.524,6	2.773,8	3.008,7	3.435,8	3.831,7	6.140,0

I perioden mere end fordobles udgifterne – målt i faste priser til flygtningeindsatsen. Det er karakteristisk, at stort set hele stigningen kan henføres til præasylområdet.

I tabel 2.4 ses der på enhedsudgifterne, altså udgiften pr. asylansøger eller flygtning, i præ-

asylfasen, integrationsfasen og uden for Danmark. Enhedsudgiften er ikke opgjort for kommunefasen, da denne spænder over for lang tid til, at det er meningsfuldt at beregne gennemsnitstal.

Tabel 2.4. Enhedsudgifter pr. år for asylansøgere og flygtninge

Mio. kr., 1993-PL	1988	1989	1990	1991	1992	1993
Præasylfasen	0,135	0,126	0,120	0,116	0,106	0,100 ¹⁾
Integrationsfasen	0,103	0,094	0,091	0,092	0,086	–
Uden for Danmark	–	–	–	–	–	0,018 ²⁾

¹⁾ For 1993 er der tale om et skøn. Der medregnes ikke udgifter til etablering af asylcentre i enhedsudgiften for 1993.

²⁾ Der er tale om et skøn. Udgiften det første år – inkl. etablering – er på ca. 35.000 kr.

Det generelle billede er, at enhedsudgifterne er faldet i perioden som følge af effektiviseringer m.v., og at priserpræasyl-enhedsudgifterne ligger på et lidt højere niveau end enhedsudgifterne i integrationsfasen. En del af forskellen kan imidlertid henføres til, at tandlægeudgifter m.v. medregnes i præasyludgiften, hvorimod den ikke er inkluderet i udgiften i integrationsfasen.

Endvidere er det interessant, at den skønnede enhedsudgift ved hjælp til flygtninge i nærområdet er ca. seks gange lavere end udgiften ved indsatsen her i Danmark.

Det generelle billede med, at det er svingningerne i præasyludgifterne, der er bestemmende for udviklingen i de samlede flygtningeudgifter, viser sig også i tre scenarier for udgiftsudviklingen, som arbejdsgruppen har udarbejdet.

De tre scenarier er baseret på tre forudsætninger om antallet af flygtninge fra det tidligere Jugoslavien:

1. Krigen stopper i 1993. Flytningene begynder at vende hjem til det tidligere Jugoslavien i 1994.
2. Krigen stopper først i 1994. Indtil krigen slutter, inviterer Danmark hertil under det nye invitationsprojekt svarende til den hidtidige tilstrømning i 1993. Flytningene begynder at vende hjem til det tidligere Jugoslavien fra 1995.
3. Krigen fortsætter frem til og med 1997, og Danmark inviterer gennem hele perioden et antal flygtninge svarende til den hidtidige tilstrømning i 1993.

Udgifterne til alt andet end præasylområdet forudsættes identiske i de tre scenarier, da de inviterede flygtninge fra det tidligere Jugoslavien forudsættes meddelt midlertidig opholdstilladelse gennem hele perioden frem til og med 1997. Udviklingen i præasyludgifterne i de tre scenarier fremgår af tabel 2.5.

Antallet af asylansøgere fra andre lande end det tidligere Jugoslavien forudsættes at forblive på det skønnede 1993-niveau.

Tabel 2.5. Præasyludgifter 1994-97. Tre scenarier

Mio. kr., 1993-PL	1994	1995	1996	1997
Fred i 1993	2.521,3	1.203,8	602,5	602,5
Fred medio 1994.....	3.921,7	3.088,6	1.524,5	1.524,5
Ikke fred	4.345,6	6.139,9	7.928,1	9.719,4

Det bemærkes, at udgiftsekspllosionen vil fortsætte i de kommende år, hvis det nuværende indrejsetal fortsætter.

2.2.5. Hvad koster det, når en asylansøger kommer til landet?

Udvalget har analyseret, hvad det – under realistiske forudsætninger – koster i alt over en periode på 1½ år – altså indtil afslutningen af kommunefasen-, når en asylansøger kommer til landet.

Beregningen vanskeliggøres af, at der er meget store forskelle asylansøgerne imellem; nogle udvises på åbenbart grundløs-grundlag, andre får deres anmodning om asyl genoptaget flere gange og afvist i samtlige instanser, mens andre igen får hurtigt asyl i landet. Endvidere integreres nogle af de flygtninge, der får meddelt opholdstilladelse, meget hurtigt, mens andre aldrig har mulighed for at komme i arbejde

og derfor må leve på overførselsindkomster resten af deres liv.

Imidlertid har udvalget beregnet et skøn over udgiften ved at tage udgangspunkt i to familietyper, der er typiske blandt de flygtninge, som kommer til Danmark. Det drejer sig dels om en enlig (mand) uden forsørgerpligt, dels om et ægtepar med tre børn (gennemsnittet er 2,6 børn i kommunefasen, derfor regnes der med to børn ved ankomsten til Danmark).

For så vidt angår den enlige mand optræder han i to udgaver: en, hvor integrationen lykkes, og en, hvor integrationen ikke giver succes, forstået på den måde, at han ikke i løbet af kommunefasen bliver i stand til at forsørge sig selv. I forbindelse med familien med tre børn er der kun regnet på et eksempel, hvor integrationen ikke lykkes og ingen af forældrene kommer i arbejde.

Der er ikke ved beregningen medtaget indi-

rekte indtægter som eksempelvis flygtningenes betaling af moms ved indkøb og eventuelle arbejdsgiveres betaling af skat på den fortjeneste, de opnår ved at have flygtningen ansat.

Resultatet af beregningen under de givne forudsætninger er, at statens udgifter stort set svarer til indtægterne for en flygtning, der efter integrationsfasen gennemgår en uddannelse på fire år, og som herefter får arbejde som faglært arbejder i de sidste fem år af kommunefasen.

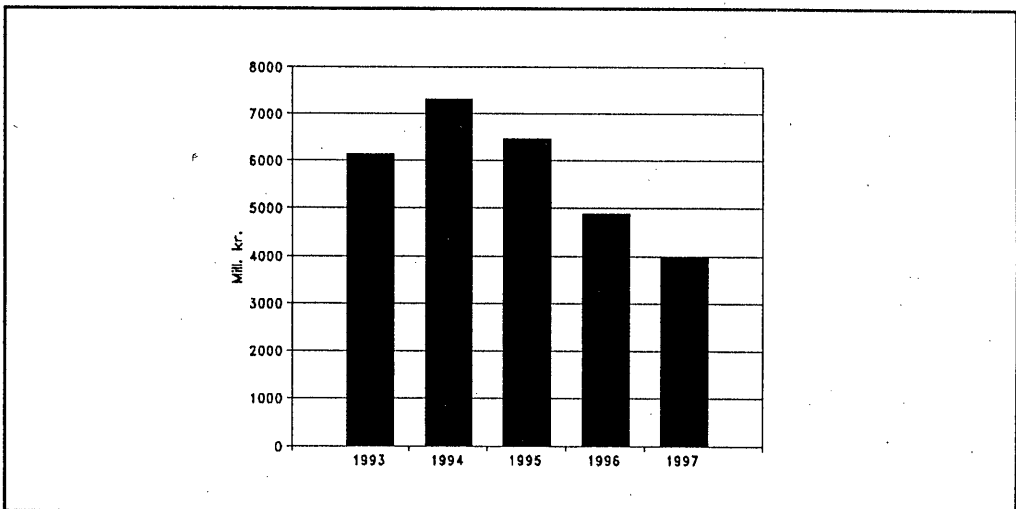
Hvis flygtningene aldrig kommer i arbejde, er det derimod forbundet med en udgift at modtage dem. For en enlig, som forbliver enlig, er udgiften beregnet til knap 1 mio. kr. over

11½-års-perioden, mens udgiften i løbet af den samme periode til en familie med 2 børn, som får et barn mere i løbet af perioden, i alt beløber sig til over 3,5 mio. kr.

6.7.4. Krigsscenarioet. Borgerkrigen stopper ikke

Krigsscenarioet er pessimistisk ved, at det forudsætter, at borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien fortsætter med uformindsket kraft frem til og med i hvert fald 1997. Dette er forhåbentlig ikke realistisk, men scenariet viser samtidig, hvor stort udgiftspresset bliver i 1994, hvis der ikke opnås fred før i 1995.

Figur 6.7. Mellemscenariets totale udgifter

Udgifterne til flygtningeområdet under antagelsen om fortsat borgerkrig i de næste 4½ år i det tidligere Jugoslavien fremgår af tabel 6.24. Scenariet kan også tolkes således, at det viser udgifterne, hvis flygtningetilstrømningen for-

bliver høj, hvad enten det skyldes borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien eller andre krigssituationer, der opretholder flygtningepresset på det nuværende niveau.

Tabel 6.24. Udgifter ved scenariet med fortsat borgerkrig

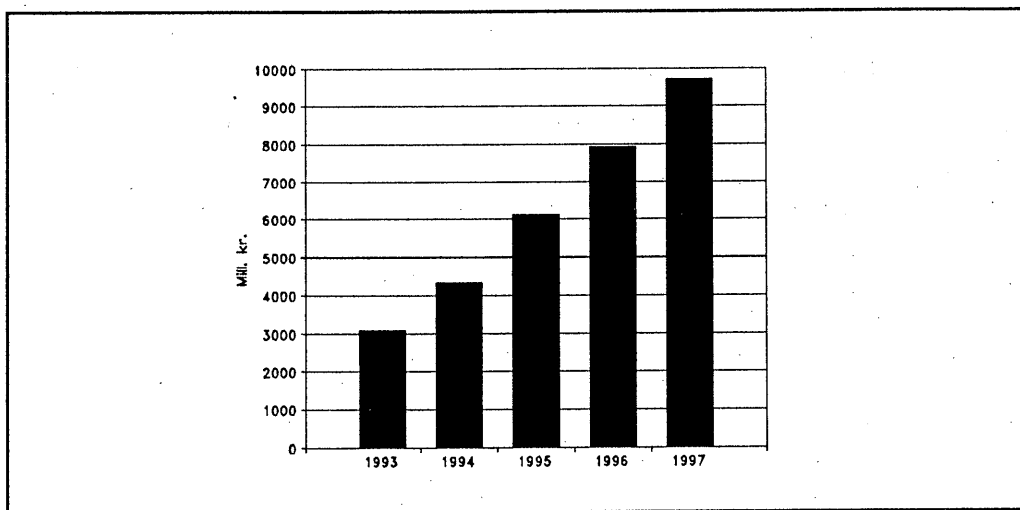
(Mio. kr.)	1994	1995	1996	1997
Præasylfasen	4.345,6	6.136,9	7.928,1	9.719,4
Integrationsfasen	713,6	598,5	483,4	483,4
Kommunefasen	2.064,7	2.168,0	2.276,4	2.276,4
Internationalt	597,0	597,0	597,0	597,0
Øvrige, mindre udgifter	9,2	9,2	9,2	9,2
I alt	7.730,2	9.509,6	11.294,1	13.085,4

Udgifterne er illustreret i figurene 6.8 og 6.9. Af figur 6.8 ses, at præasyludgifterne stiger lineært med en fordoblingstid på knap tre år. Den totale udgift på præasylområdet i de fire år 1994-1997 er anslået til 28,1 mia. kr.

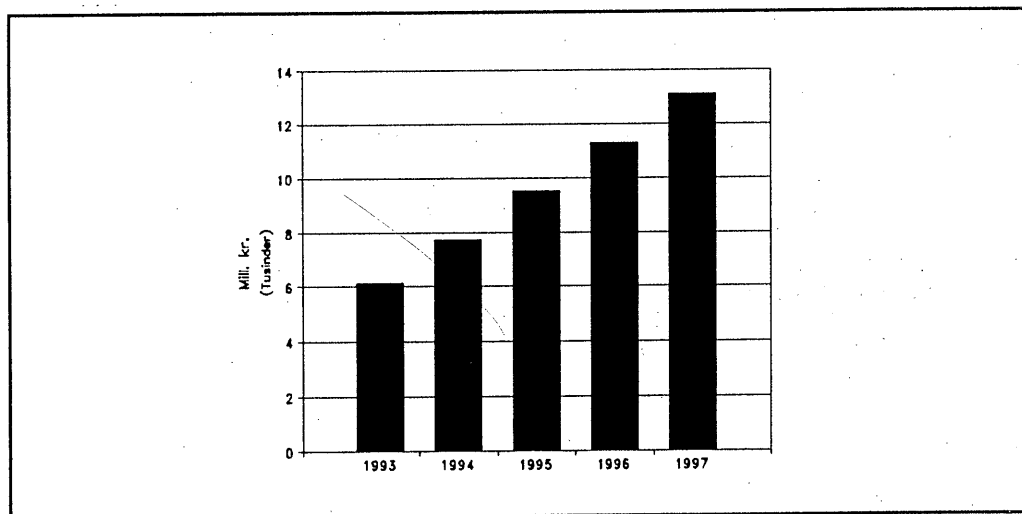
I figur 6.9 er udviklingen i totaludgifterne afbildet, og udviklingen fra figur 6.8 kan genkendes her. Udgifterne stiger for hvert år, stort set svarende til udgiftsstigningen på præasylområdet.

Den totale udgift på flygtningeområdet i de fire år er anslået til 41,6 mia. kr.

Figur 6.8. Krigsscenariets præasyludgifter

Figur 6.9. Krigsscenariets totale udgifter

6.7.5. Konklusion

Det er meget vanskeligt at anslå, hvordan udviklingen vil være i flygtningestrømmene i Europa i de kommende fire år. Imidlertid viser beregningen, at hvis tragedien i det tidligere Jugoslavien – på trods af alle fredsbestræbelser – fortsætter frem til 1995, vil der skulle afsættes ganske betydelige midler til merbevillinger på flygtningeområdet i 1994, og dette er også tilfældet, hvis borgerkrigen først slutter medio 1994.

Hvis der derimod bliver fred i løbet af efteråret 1993, eller hvis flygtningetilstrømningen på anden vis begrænses fra primo 1994, er der med prioriteringen af midler i forbindelse med FFL-kampagnen afsat tilstrækkelige midler til præasylområdet i 1994.

Det er i den forbindelse antaget, at det netop iværksatte projekt om invitation af flygtninge og fordrevne med tilhørende visumtvang over for borgere fra Bosnien-Hercegovina ikke i sig selv begrænser tilstrømningen af flygtninge i forhold til tilstrømningen i de første fem måneder af 1993.